Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

4 октомври 2018 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела — Срок, предвиден в правото на сезираната държава членка за изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана — Приложимост на този срок към акт за допускане на обезпечителен запор или възбрана, издаден в друга държава членка и обявен за изпълняем в сезираната държава членка“

По дело C-379/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) с акт от 11 май 2017 г., постъпил в Съда на 26 юни 2017 г., в рамките на производство по молба на

Società Immobiliare Al Bosco Srl

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič, председател на състава, A. Rosas, C. Toader (докладчик), A. Prechal и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 април 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за германското правителство, от T. Henze, J. Techert и M. Hellmann, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от M. Heller и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 юни 2018 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 38, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по молба на Società Immobiliare Al Bosco Srl (наричано по-нататък „Al Bosco“) за вписване на обезпечителна ипотека върху недвижими имоти за целите на изпълнението в Германия на определение за допускане на обезпечителни запори и възбрани, постановено от Tribunale di Gorizia (Районен съд Гориция, Италия) по отношение на г-н Gunter Hober и обявено за изпълняемо в Германия от Landgericht München (Областен съд Мюнхен, Германия).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 2, 6, 10, 16 и 17 от Регламент № 44/2001 гласят:

„(2) Някои различия между националните норми, които са приложими по отношение на компетентността и признаването на съдебни решения, затрудняват гладкото функциониране на вътрешния пазар. Затова от съществено значение са разпоредбите за уеднаквяване на правилата за конфликт на юрисдикции по граждански и търговски дела и за опростяване на формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите членки, които са обвързани по настоящия регламент.

[…]

(6) С оглед постиг[а]не на целта за свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела е необходимо и подходящо правилата, приложими по отношение на компетентността и признаването и изпълнението на съдебни решения, да се регламентират с правен акт на Общността, който е със задължителна сила и се прилага пряко.

[…]

(10) За целите на свободното движение на съдебни решения съдебните решения, постановени в държава членка, ко[я]то [е] обвързана по настоящия регламент, трябва да бъдат признати и изпълнени в друга държава членка, обвързана по настоящия регламент […].

[…]

(16) Взаимното доверие в упражняването на правосъдие в Общността оправдава съдебни решения, които са постановени в държава членка, да бъдат автоматично признавани без нуждата от някаква процедура, освен в случаите на оспорване.

(17) По силата на същия принцип на взаимно доверие трябва да бъде ефективна и бърза процедурата за превръщането на едно съдебно решение, което е постановено в една държава членка, в изпълняемо в друга. За тази цел декларацията, че едно съдебно решение е изпълняемо, трябва да бъде издавана на практика автоматично след изцяло формална

проверка на представените документи, без съдът да има възможност да повдига по свой почин някое от основанията за неизпълняемост, които са установени по силата на настоящия регламент“.

4 Член 38, параграф 1 от този регламент предвижда:

„Съдебно решение, постановено в държава членка и подлежащо на изпълнение в тази държава членка, се изпълнява в друга държава членка, когато по искане на всяка заинтересувана страна то бъде обявено за изпълняемо там“.

5 Член 41 от посочения регламент предвижда:

„Съдебното решение се обявява за изпълняемо веднага след завършване на формалностите по член 53 без да се прави преразглеждане по членове 34 и 35. Страната, по отношение на която се иска изпълнение, няма право през този етап от производството да прави изявления по молбата“.

6 Член 66, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1), който отменя Регламент № 44/2001, гласи:

„[…] разпоредбите на Регламент (ЕО) № 44/2001 продължават да се прилагат към съдебни решения, постановени в рамките на образувани съдебни производства, към автентични актове, формално съставени или вписани, и съдебни спогодби, одобрени или сключени преди 10 януари 2015 г., включени в приложното поле на посочения регламент“.

Германското право

7 Член 929 от Zivilprozessordnung (Граждански процесуален кодекс, наричан по-нататък „ZPO“) е озаглавен „Печат за изпълняемост; срок за изпълнение“ и е част от книга 8 от ZPO, „Принудително изпълнение“, раздел 5, „Обезпечителни запори и възбрани и привременни мерки“. Параграфи 2 и 3 от посочения член предвиждат следното:

„(2) Определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана не подлежи на изпълнение след изтичане на срок от един месец, считано от деня на обявяването му или на връчването му на страната, по чието искане е издадено.

(3) Допуска се изпълнение преди връчването на определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана на длъжника. То обаче не поражда действие, ако връчването не се извърши в рамките на една седмица след изпълнението и преди изтичането на срока, определен за това в предходния параграф“.

8 Член 932 от ZPO е озаглавен „Обезпечителна ипотека“ и гласи:

„(1) Обезпечителните възбрани […] се изпълняват чрез вписването на ипотека за обезпечаване на вземането […].

[…]

(3) Подаването на молбата за вписване на ипотеката се смята за изпълнение на определението за допускане на обезпечителната възбрана по смисъла на член 929, параграфи 2 и 3“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

9 На 19 ноември 2013 г. по молба на учреденото по италианското право дружество за недвижими имоти Al Bosco е постановено определение, с което Tribunale di Gorizia (Районен съд Гориция) допуска обезпечителни запори и възбрани по отношение на движимо и недвижимо имущество на г-н Hober на обща стойност от 1 000 000 EUR.

10 На 22 август 2014 г. на основание на Регламент № 44/2001 Landgericht München (Областен съд Мюнхен) допуска изпълнението в Германия на това определение за допускане на обезпечителни запори и възбрани.

11 На 23 април 2015 г. Al Bosco подава молба за вписване на ипотека върху недвижими имоти на длъжника в Германия, а именно апартамент в сграда — етажна собственост, и две паркоместа в подземен паркинг. Молбата му е отхвърлена от Amtsgericht München — Grundbuchamt (служба по вписванията към Районен съд Мюнхен, Германия).

12 Al Bosco обжалва акта на този съд пред Oberlandesgericht München (Върховен областен съд, Мюнхен, Германия). Последният отхвърля жалбата поради изтичането на едномесечния срок по член 929, параграф 2 от ZPO. Всъщност въпросният съд приема, че този срок се прилага при изпълнението на италиански съдебен акт за допускане на обезпечителен запор или възбрана, който е признат в Германия и съответно се приравнява на германски съдебен акт за допускане на обезпечителен запор или възбрана. Освен това той приема, че тази разпоредба се отнася не до правната сила на издадения в друга държава членка акт за допускане на обезпечителен запор или възбрана, а до изпълнението на този акт, което се урежда от lex fori.

13 На 15 юни 2016 г. Al Bosco подава касационна жалба срещу акта на Oberlandesgericht München (Върховен областен съд Мюнхен). В жалбата си то твърди, че срокът за изпълнение на обезпечителните запори и възбрани по член 675 от италианския граждански процесуален кодекс, съгласно който определението за допускане на съответната мярка изгубва действие, ако не се изпълни в срок от 30 дни от обявяването му, е спазен, тъй като има наложени запори и възбрани в 30-дневния срок от обявяването на определението на 19 ноември 2013 г. То поддържа, че не е необходимо наред със срока по италианското право да се спазва и срокът по германското право.

14 Запитващата юрисдикция иска да установи дали национална разпоредба като член 929, параграф 2 от ZPO има отношение към изпълнителната сила на определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана, която съгласно член 38 от Регламент № 44/2001 се урежда от правото на държавата членка, в която е постановен този акт, или посочената разпоредба се отнася до същинското изпълнение на издадения в друга държава членка изпълняем акт, правилата за което по принцип се уреждат от правото на сезираната държава членка.

15 Запитващата юрисдикция отбелязва, че основанието за принудително изпълнение в Германия на постановен в друга държава членка акт за допускане на обезпечителен запор или възбрана е националното съдебно решение за екзекватура. Ако се иска вписването на обезпечителна ипотека, службата по вписванията в имотния регистър самостоятелно преценява предвидените в германското право предпоставки за принудително изпълнение. Всъщност според запитващата юрисдикция въззивният съд правилно е приел — и изводът му не е оспорен в касационното производство — че от функционална гледна точка постановената в Италия обезпечителна възбрана се квалифицира като обезпечителна възбрана по германското право, която в съответствие с член 932 от ZPO се изпълнява чрез подаването на молбата за вписване на ипотеката. Затова според тази юрисдикция приложими в случая са именно предпоставките за изпълнение, предвидени в германските разпоредби за изпълнението на обезпечителните запори и възбрани, и конкретно в член 929, параграф 2 от ZPO.

16 Запитващата юрисдикция посочва, че когато изтече срокът по член 929, параграф 2 от ZPO, определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана вече не може да бъде изпълнено. В това отношение посочената юрисдикция пояснява, че когато се прилага към постановени в други държави членки съдебни решения, този срок се изчислява от датата, на която решението за екзекватура е връчено на кредитора. Тази разпоредба е предвидена за защита на длъжника, за да не може постановените в бързи обезпечителни производства съдебни решения да остават изпълняеми относително дълго време и въпреки евентуалните промени в правоотношенията.

17 Запитващата юрисдикция смята, че от една страна, от правнотехническа гледна точка срокът за изпълнение би могъл да се урежда от закона на сезирания съд, без да попада в обхвата на Регламент № 44/2001, както видимо следва от практиката на Съда (решения от 3 октомври 1985 г., Capelloni и Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, т. 16, от 29 април 1999 г., Coursier, C-267/97, EU:C:1999:213, т. 28 и от 28 април 2009 г., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, т. 69). От друга страна, последицата от този срок е, че след изтичането на определено време отпада изпълнителната сила на съответния акт. В крайна сметка действието на посочения срок не е по-различно от действието на отмяната на акта в производството по обжалване. Затова прилагането на този срок по отношение на постановено в друга държава членка определение за допускане на обезпечителен запор или възбрана би могло да е несъвместимо с практиката на Съда, че прилагането на процесуалните разпоредби на държавата членка по изпълнението не трябва да засяга полезното действие на Регламент № 44/2001, като накърнява установените в него принципи (решения от 3 октомври 1985 г., Capelloni и Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, т. 21 и от 28 април 2009 г., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, т. 69).

18 Накрая тази юрисдикция посочва, че националната съдебна практика и доктрина са разделени по въпроса за обхвата на член 929, параграф 2 от ZPO. В това отношение някои германски съдилища са постановявали, че тази разпоредба се отнася до изпълнителната сила на определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана и може да се прилага само по отношение на германски актове за допускане на такива обезпечителни мерки, докато други са приемали, че посочената разпоредба се прилага и по отношение на издадените в други държави членки актове за допускане на обезпечителен запор или възбрана, чието изпълнение е допуснато в Германия. Въззивният съд в случая приема, че въпросът спазен ли е срокът за изпълнение, установен в правото на държавата членка по произход, следва да се преценява в производството за екзекватура, докато въпросът спазен ли е предвиденият в правото на сезираната държава членка срок, следва да се преценява в рамките на същинското изпълнение.

19 Освен това в сравнителноправен аспект запитващата юрисдикция посочва, че Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) смята, че съгласно член 38 и сл. от Регламент № 44/2001 петгодишният срок за изпълнение по член 518 от Ley de Enjuiciamiento Civil (Закон за гражданското съдопроизводство), приложим в частност към съдебните актове, следва да се прилага и по отношение на постановените в други държави членки съдебни актове, чието изпълнение следва да бъде допуснато в Испания.

20 При тези условия Bundesgerichtshof (Федерален върховен съд, Германия) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Съвместимо ли е с член 38, параграф 1 от Регламент № 44/2001 предвиденият в правото на сезираната държава срок, въз основа на който след изтичането на определено време даден акт вече не може да бъде изпълнен, да се прилага по отношение на сходен от функционална гледна точка акт, който е издаден в друга държава членка и е признат и обявен за изпълняем в сезираната държава?“.

По преюдициалния въпрос

21 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 38 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че е пречка правна уредба на държава членка като обсъжданата в главното производство, която предвижда срок за изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана, да се прилага по отношение на постановени в друга държава членка определения от този тип, подлежащи на изпълнение в сезираната държава членка.

22 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 66, параграф 2 от Регламент № 1215/2012 разпоредбите на Регламент № 44/2001 продължават да се прилагат към съдебни решения, постановени в рамките на съдебни производства, образувани преди 10 януари 2015 г. и включени в приложното поле на посочения регламент. В настоящия случай такова е определението от 22 август 2014 г., с което издаденият в Италия акт за допускане на обезпечителни запори и възбрани е обявен за изпълняем в Германия.

23 От текста на член 38, параграф 1 от Регламент № 44/2001 следва, че съдебно решение, постановено в държава членка и подлежащо на изпълнение в тази държава членка, се изпълнява в друга държава членка, когато по искане на всяка заинтересувана страна то бъде обявено за изпълняемо там.

24 Както следва от член 41 от Регламент № 44/2001, за целите на издаването на декларацията за изпълняемост на съдебно решение, постановено в различна от сезираната държава членка, органите на сезираната държава членка трябва да се ограничават с изцяло формална проверка на документите, изисквани съгласно член 53 от Регламента (вж. в този смисъл решение от 13 октомври 2011 г., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, т. 28—30).

25 Причина за ограничения контрол е целта на производството за екзекватура — не да се сложи началото на нов процес, а въз основа на взаимното доверие в правосъдието на държавите членки да се допусне решението, постановено от съд на различна от сезираната държава членка, да бъде изпълнено в последната държава чрез включването му в правния ѝ ред. Така въпросното производство дава възможност постановеното решение в различна от сезираната държава членка да породи в последната държава последиците, присъщи на националните актове с изпълнителна сила (решение от 13 октомври 2011 г., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, т. 31).

26 Важно е също така да се припомни, че Регламент № 44/2001 се ограничава до уредбата на производството за екзекватура на подлежащите на изпълнение актове на съдилища на различна от сезираната държава членка и не обхваща същинското изпълнение, което остава подчинено на националното право на сезирания съд, като прилагането на процесуалните норми на сезираната държава членка в рамките на изпълнението не може да засяга полезното действие на предвидената в посочения регламент система в областта на екзекватурата, накърнявайки принципите, установени в тази област изрично или мълчаливо от самия регламент (решение от 28 април 2009 г., Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, т. 69).

27 Ето защо на първо място следва да се определи дали срокът по член 929, параграф 2 от ZPO има отношение към изпълнителната сила на определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана, постановено от съд на различна от сезираната държава членка, или всъщност тази разпоредба попада сред правилата за същинското изпълнение.

28 В това отношение следва да се припомни, че целта на производството за екзекватура е признаването на последиците на съдебно решение на друга държава членка в сезираната държава членка. Това признаване се отнася до специфичните особености на посоченото

решение, без да имат значение обстоятелствата от правен и от фактически характер във връзка с изпълнението на задълженията, произтичащи от решението (решение от 13 октомври 2011 г., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, т. 39).

29 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че определението за допускане на обезпечителни запори и възбрани, постановено от Tribunale di Gorizia (Районен съд Гориция), е обявено за изпълняемо в Германия в съответствие с правилата за екзекватурата.

30 От разпоредбите на германското право, и конкретно от член 932, параграф 1 от ZPO, следва, че определенията за допускане на обезпечителна възбрана се изпълняват чрез вписването на обезпечителна ипотека в имотния регистър. Освен това не се допуска изпълнение на определенията за допускане на обезпечителен запор или възбрана след изтичането на срока по член 929, параграф 2 от ZPO. Както следва от акта за преюдициално запитване, този срок за изпълнение ограничава принудителното изпълнение на определенията за допускане на обезпечителен запор или възбрана, но не и самата им правна сила.

31 Както обаче вписването на обезпечителна ипотека в службата по вписванията в имотния регистър, така и приложимият срок за извършване на вписването са част от изпълнението на определенията за допускане на обезпечителна възбрана като обсъжданото в главното производство, постановени от съд на различна от сезираната държава членка и ползващи се с изпълнителна сила в сезираната държава членка вследствие от признаването им. В този смисъл за тях се прилагат установените в германското право процесуални правила за изпълнението на определенията за допускане на обезпечителен запор или възбрана.

32 Обстоятелството, че прилагането на срок на изпълнение като предвидения в член 929, параграф 2 от ZPO предполага ограничаване във времето на изпълнителните последици на решение, постановено от съд на различна от сезираната държава членка, не опровергава тълкуването, че този срок е част от фазата на същинското изпълнение.

33 Тъй като законодателят на Съюза не е хармонизирал същинското изпълнение на решенията, постановени от съд на различна от сезираната държава членка и ползващи се с изпълнителна сила в последната, всъщност приложими са процесуалните правила на сезираната държава членка относно изпълнението.

34 По-конкретно следва да се констатира, че доколкото Регламент № 44/2001 не установява правила за изпълнението на решенията, постановени от съд на различна от сезираната държава членка, последната остава свободна да предвиди в правния си ред прилагането на срок за изпълнението на такива съдебни решения, когато са признати и обявени за изпълняеми в нея.

35 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика, след като споменатото решение стане част от правния ред на сезираната държава членка, нормите на националното право на последната държава относно изпълнението се прилагат по същия начин както спрямо решенията, постановени от съдилищата на тази държава (решение от 13 октомври 2011 г., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, т. 40 и цитираната съдебна практика).

36 Процесуалните разпоредби на сезираната държава членка са единствените приложими. Всъщност съдилищата на сезираната държава членка не са длъжни да прилагат евентуални разпоредби на националното право на държавата членка по произход, които за целите на изпълнението на решенията, постановени от съдилищата на държавата членка по произход, предвиждат срокове, различни от предвидените в правото на сезираната държава членка.

37 Това тълкуване намира подкрепа в съображение 26 от Регламент № 1215/2012, разглеждано във връзка с член 39 от него, което отразява съдебната практика, цитирана в точка 35 от настоящото решение, и съгласно което съдебните решения, постановени от съдилищата на държава членка, следва да бъдат разглеждани като постановени в сезираната държава членка.

38 От по-широка систематична гледна точка следва да се отбележи, че посоченото тълкуване намира потвърждение и в член 23 от Регламент (ЕС) № 655/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на процедура за европейска заповед за запор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела (ОВ L 189, 2014 г., стр. 59), съгласно който изпълнението на заповедта за запор се осъществява в съответствие с процедурите, приложими за изпълнението на равностойни национални заповеди в държавата членка по изпълнение.

39 Това тълкуване не намира опровержение в обстоятелството, че неспазването от страна на молителя на срока по член 929, параграф 2 от ZPO води до невъзможност постановеното от съд на различна от сезираната държава членка определение за допускане на обезпечителна възбрана да се изпълни чрез вписването на обезпечителна ипотека в имотния регистър на сезираната държава членка, въпреки че това съдебно решение остава изпълняемо в държавата членка по произход.

40 Всъщност, макар че признаването по принцип трябва да доведе до предоставянето на решенията на същите сила и ефикасност, с които се ползват в държавата членка, където са постановени, няма никакво основание при изпълнението на съдебното решение с него да се свързват правни последици, които не би произвело съдебно решение от същия тип, постановено директно в сезираната държава членка (вж. в този смисъл решение от 13 октомври 2011 г., Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, т. 38 и цитираната съдебна практика).

41 Следва обаче да се констатира, че прилагането на срок като предвидения в член 929, параграф 2 от ZPO отговаря на изискванията на упоменатата в предходната точка съдебна практика.

42 Всъщност, от една страна, след обявяването му за изпълняемо в Германия определението за допускане на обезпечителен запор или възбрана, постановено от съд като обсъждания в главното производство италиански съд, би могло да има в тази държава членка същите сила и ефикасност, с които се ползва в държавата членка по произход. От друга страна, неприлагането на срока за изпълнение, предвиден в член 929, параграф 2 от ZPO за съдебните решения от същия тип в сезираната държава членка, би довело дотам, че определенията за допускане на обезпечителен запор или възбрана, постановени от съдилищата на различни от Федерална република Германия държави членки, биха имали след допускането на изпълнението им последици, различни от тези, които националното право предвижда за определенията на национални съдилища за допускане на обезпечителен запор или възбрана, и в частност биха могли да бъдат изпълнявани без ограничение във времето или в продължение на несъразмерно по-дълъг срок в сравнение с националните съдебни решения.

43 Нещо повече, за органите, на които е възложено изпълнението, би възникнала непропорционална тежест, ако се възприеме тълкуване, че срокът за изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана има отношение към изпълнителната сила на съдебните решения, която се урежда от процесуалното право на държавата членка по произход, и затова при изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана, постановени от съд на различна от сезираната държава членка и ползващи се с изпълнителна сила в последната, би трябвало да се прилага именно предвиденият евентуално в държавата по произход срок за изпълнение. Както отбелязва запитващата юрисдикция в преюдициалното си запитване, в настоящия случай германската служба по вписванията в имотния регистър не би могла да прецени дали правото на държавата

членка, в която е постановено определението за допускане на обезпечителната възбрана, предвижда някакъв срок за изпълнение и какви са условията и редът за това изпълнение, нито пък би могла да има право да прилага правните норми на тази държава членка.

44 На второ място, както следва от точка 26 от настоящото решение, следва да се прецени дали прилагането на процесуалните правила на сезираната държава членка в рамките на изпълнението би могло да засегне полезното действие на предвидената в Регламент № 44/2001 система.

45 Що се отнася до целите на Регламент № 44/2001, от съображения 2, 6, 16 и 17 от този регламент личи, че той цели да осигури свободното движение на съдебни решения от държавите членки по граждански и търговски дела чрез опростяване на формалностите с оглед на бързото им и опростено признаване и изпълнение (решение от 7 юли 2016 г., Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, т. 33).

46 Тази цел обаче не бива да се осъществява чрез накърняването на друг важен принцип — този на правната сигурност на вписванията в имотните регистри с оглед на защитата както на носителите на вписаните в тях права, така и на третите лица.

47 Подобно ограничаване на изпълнението във времето е оправдано и предвид естеството на обезпечителното производство, което се отличава с временния си характер и по правило е обвързано с изискването за неотложност, за да се гарантира плащането по вземане, чието събиране изглежда застрашено. Това схващане се споделя в по-голямата част от държавите членки за целите на постигането на правна сигурност при събирането на вземанията.

48 Както отбелязва запитващата юрисдикция, това ограничаване на изпълнението във времето цели да попречи решенията, постановени в бързи обезпечителни производства, да остават изпълняеми относително дълго време и въпреки евентуалните промени в правоотношенията.

49 Освен това сроковете за изпълнение на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана като срока по член 929, параграф 2 от ZPO не засягат полезното действие на Регламент № 44/2001, като се има предвид, че съдебните решения, постановени в различни от Федерална република Германия държави членки, по принцип автоматично се признават и обявяват за изпълняеми в тази държава членка, така че се съхранява целта на Регламента да осигури свободното движение на съдебни решения. Този срок, който се прилага като част от процесуалните правила за изпълнението на определенията за допускане на изпълнителен запор или възбрана съгласно правото на сезираната държава членка, съставлява условие за изпълнението на ползващите се с изпълнителна сила актове.

50 Същевременно така определеният едномесечен срок за изпълнението на определенията за допускане на обезпечителен запор или възбрана, включително когато става дума за определения, постановени от съдилищата на различни от сезираната държави членки, който се изчислява от датата на връчване на решението за екзекватура на кредитора, не създава реална опасност последният да не може да изиска изпълнение в сезираната държава членка на постановено в друга държава членка определение за допускане на обезпечителен запор или възбрана, ползващо се с изпълнителна сила.

51 По всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 38 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не е пречка правна уредба на държава членка като обсъжданата в главното производство, която предвижда срок за изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана, да се прилага по отношение на постановени в друга държава членка определения от този тип, подлежащи на изпълнение в сезираната държава членка.

По съдебните разноски

52 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 38 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че не е пречка правна уредба на държава членка като обсъжданата в главното производство, която предвижда срок за изпълнението на определения за допускане на обезпечителен запор или възбрана, да се прилага по отношение на постановени в друга държава членка определения от този тип, подлежащи на изпълнение в сезираната държава членка.

Подписи